

Aktualizace školních podnětů

Škola bývá velice často vnímána jako svět sám pro sebe, který má být chráněn před problémy běžného života, protože jejich řešení je pro školu nepatřičné a nedůležité a zbytečně by zatěžovalo žáky v jejich cestě za poznáním. A tak (možná trochu nadneseně) můžeme říci, že po dobu školní docházky žijí žáci ve dvou světech, jejichž průnik je z hlediska žáka minimální. Škola jako instituce nabízí žákovi jen málo možností řešit problémy, se kterými se setkává v běžném životě a naopak jen malá část obsahu vyučovacích předmětů koresponduje se světem žáků.

Zařazení projektu do vyučování znamená v těchto souvislostech narušení „skleníkového“ prostředí školy a aktualizaci alespoň některých školních podnětů ve vazbě na:

- **prostor** (možnost řešit problémy běžného života a praxe ve škole – např. výsledky statistického šetření, které bylo provedeno v rámci jednoho projektu, vedly ke zlepšení životního prostředí v okolí školy, přitom některé úpravy projektovali sami žáci),
- **čas** (problém řešíme v době, kdy vznikl – např. procentovým počtem se nezabýváme proto, že se jím máme právě zabývat podle časového plánu, ale protože to právě teď vyžaduje řešení situace, ve které se nacházíme, což nevylučuje, že celá situace byla vhodně navozena v návaznosti na časový plán výuky),
- **obsah** (vyučovacího předmětu koresponduje se světem žáků, což se ve vyučování matematice ve většině tématických celků děje zprostředkovaně – např. snaha najít vhodný prostředek k popisu nebo řešení daného problému).

Tím by se mohl projekt stát jednou ze vzdělávacích strategií, která „...stírá rozdíly mezi „naučeným ve škole“ a „osvojeným jinde“ a dává prostor pro ověření pravdivosti a funkčnosti předkládaného učiva.“ (Národní program rozvoje vzdělávání, 2000, s.34.)